

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

РІЗДВЯНА ПІСНЯ

ЧАРЛЗ ДІККЕНС

Переказ Джилл Тавнер

Ілюстрації Карен Доннеллі

Переклад з англійської
Ірини Бондаренко

ЗМІСТ

Персонажі	4
Різдвяна пісня	7
Подальші кроки	55

ПЕРСОНАЖІ

Скрудж

Скупий, жалюгідний
і самотній старий скнара.
Чи дізнається він правду
про Різдво та самого себе
ще до того, як буде вже
надто пізно?

Боб Кретчит

Бідний конторський клерк
у конторі Скруджа і люблячий
батько. Чи зможе він заробити
достатньо грошей, щоби
врятувати сина?

Крихітка Тим

Легідний і хворобливий
син Боба.
Виживе він чи помре?

Дух Джейкоба Марлі

Покійний діловий
партнер Скруджа.
Чи не буде запізнлим
його жахливе
попередження?

Дух Колишнього Різдва

Чому цей дух змусить Скруджа
плакати від радості та печалі
водночас?

Дух Нинішнього Різдва

Веселий дух.
Чи зважить Скрудж на його
попередження?

Дух Прийдешнього Різдва

Страхітливий мовчазний дух.
Чи зможе Скрудж змінити
страшне майбутнє, яке той
віщує йому?

РІЗДВЯНА ПІСНЯ

— Пхе, які нісенітниці! — поскаржився Скрудж. — Дурнів, які бажають мені веселого Різдва, слід посадити на подушки, набиті гостролистом, або зварити з їхніми власними різдвяними пудингами. Йди геть і заberi своє «веселе Різдво!» із собою!

— Але, дядьку, я зичу вам веселого Різдва, хоч ви того і не бажаєте. Пам'ятайте про це! — закричав сяючий, рожевоощокий небіж Скруджа, озирнувшись при виході з контори. — Ми запрошуємо вас на святковий обід!

Щойно він вийшов, як разом з ним полишило контору і тепло. Тепер тут все було холодним. Холод — це дешево, а Скрудж любив усе дешеве.

В непевному світлі скупого вогню каміна Скрудж знову пробубонів: «Дурниці!» і наново почав лічити свої гроші.

За іншим столом в тій самій кімнаті сидів конторський клерк Скруджа, Боб Кретчит,

і щось швидко писав. Він щиро відгукнувся на вітання племінника Скруджа і тепер боявся гніву хазяїна.

— А ти, Бобе Кретчит, злидарю зі злидарів, яке право маєш бути щасливим?

— Вибачте, містере Скрудж.

— Гадаю, що ти хотів би залишитись завтра вдома і провести Різдво зі своїми дітьми?

— Так. Дуже, сер.

— Але чому я маю платити тобі за цей день? Різдво — це лише привід, щоб обчислити мої кишені. З'явись післязавтра якомога раніше, щоб ти міг відпрацювати зга-яний день.

— Звісно, містере Скрудж.

Бідолашний Боб іще тугіше обмотав шарф навколо шиї та похукав на руки в марній спробі зігрітись. Він знову взявся до роботи. Останнє вугілля, яке Скрудж виділив для обігріву кімнати, догоряло, а з ним зникало й ледь відчутне тепло. За винятком легкого дзенькоту грошей Скруджа та скрипу пера Боба, в кімнаті було тихо.

Дзень! Дзвінок над дверима змінив тон і сповістив про прибуття ще одного непроханого відвідувача.

— Веселого Різдва, сер! — з усмішкою промовив огрядний джентльмен.

— А воно веселе? — пробурмотів Скрудж.

— Звісно ж, воно має бути таким. Різдво — це час для добра, для щедрих пожертв. Я зби-

раю гроші для бездомних дітей, що не мають даху над головою та їжі на Святвечір.

— Що? — скрикнув Скрудж. — Хіба для цього нема в'язниць чи робітних домів?

— На жаль, сер, цього у нас вдосталь.

— Тоді ці жебраки не потребують моєї доброчинності, — знову пробурмотів Скрудж.

Його холодні руки випровадили приголомшеного джентльмена до дверей, і дзвінок прощально дзенькнув за ним.

Боб прокашлявся і потер долоні. Його хазяїн був жадібний, скнаристий, корисливий, холоднокровний старий гріховодник, безжальний та різкий, але й дуже самотній.

Щойно Боб підвівся за новою порцією вугілля для вогнища, як Скрудж поспішно сказав:

— Ну то йди вже. Йди і приєднуйся до усіх тих дурнів.

— Дякую, сер, — Боб квапливо побіг до дверей, по дорозі поспішно надягаючи пальто, щоб господар, бува, не передумав. — І щасливого Різд...

— Йди вже! — гримнув Скрудж. — Дурниці! — вкотре пробурмотів він, коли дзенькіт дзвінка провістив його самотність.

Вогонь у каміні згас, полум'я свічки догорало; старанно замкнувши скриньку з грошима, Скрудж потягнув на себе вхідні двері й вийшов на вулицю. Він підняв очі на вивіску над дверима, де красувалося «Скрудж і Марлі», хоча Джейкоб Марлі вже сім років як помер. Скрудж так і не потурбувався замалювати на ній «Марлі» — адже за це треба було платити гроші. Інколи нові клієнти називали контору «Скрудж», інколи — «Марлі»; він відгукувався на обидва прізвища. Йому було все одно. Що, однак, не викликало сумнівів, це те, що Марлі був мертвий, цілком мертвий — мертвий, не наче цвях в одвірку. Скрудж, єдиний із присутніх на похороні, на власні очі бачив, як труну із ним опускали в землю.

Холод і туман додали спокою Скруджу, чого не можна було сказати про веселі обличчя людей навколо нього, які квапилися додому — людей, котрі прагли бути зі своїми сім'ями; людей, котрі поспішали готувати свій різдвяний